



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudkyně Mgr. Věry Jachurové a soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobkyně: **H. K.**

zastoupena advokátem Mgr. Jiřím Nezhybou
se sídlem Údolní 567/33, Brno

proti

žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1

za účasti: **D. K.**

zastoupena advokátkou Mgr. Ing. Danielou Belladovou
se sídlem Pod Harfou 981/27, Praha 9

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 1. 2023, č. j. MHMP 2214033/2022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a Z. L. a potvrdil rozhodnutí Městské části Praha 11 (dále jen „stavební úřad“) ze dne 21. 2. 2022, č. j. MCP11/21/066135/OV/Hol (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“). Prvoinstančním rozhodnutím byl schválen stavební záměr na stavbu „Rodinný dům včetně dočasné jímky splaškové kanalizace a tepelného čerpadla“ (vzduch – voda), ul. X, Praha X na pozemku parc. č. XA (zastavěná plocha a nádvoří), parc. č. XB (zahrada) v katastrálním území X (dále jen „stavební záměr“).

II. Napadené rozhodnutí a dosavadní průběh řízení

2. Stavební úřad vydal společné rozhodnutí č. j. MCP11/18/068298/OV/Hol ze dne 18. 4. 2019, proti kterému bylo podáno odvolání. Žalovaný jako příslušný odvolací správní orgán svým rozhodnutím ze dne 5. 11. 2020, č. j. MHMP 1676515/2020 vydané společné rozhodnutí zrušil a věc vrátil k novému projednání. Prvoinstančním rozhodnutím (v pořadí již druhým) byl stavební záměr na základě žádosti stavebníků o vydání společného stavebního povolení ze dne 19. 11. 2018 schválen.
3. V rámci odvolacího řízení byl dne 1. 6. 2022 žalovaným pod č. j. MHMP 995208/2022 požádán odbor územního plánování Ministerstva pro místní rozvoj (dále jen „MMR“) o potvrzení nebo změnu závazného stanoviska odboru územního rozvoje Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „MHMP“) č. j. MHMP 265769/2021 ze dne 15. 3. 2021. Závazným stanoviskem č. j. MMR-57034/2022-81 ze dne 19. 9. 2022 bylo závazné stanovisko odboru územního rozvoje MHMP částečně změněno a ve zbytku potvrzeno. MMR pouze závazné stanovisko upřesnilo a více rozvedlo posouzení souladu záměru s územním plánem.
4. Dne 1. 6. 2022 byl žalovaným pod č. j. MHMP 1994072/2022, požádán odbor pozemních komunikací a drah MHMP o potvrzení nebo změnu závazného stanoviska silničního správního úřadu ÚMČ Praha 11, vydaného pod č. j. MCP11/ 21/024429/OD/Rok ze dne 21. 6. 2021. Závazným stanoviskem č. j. MHMP 1918114/2022/O4/Lo ze dne 19. 10. 2022 bylo stanovisko odboru pozemních komunikací a drah MHMP potvrzeno.
5. Dne 1. 6. 2022 byl žalovaným pod č. j. MHMP 995082/2022, požádán odbor ochrany prostředí MHMP o potvrzení nebo změnu závazného stanoviska odboru životního prostředí ÚMČ Praha 11, č. j. MCP11/21/017123/OŽP/Hako ze dne 3. 5. 2021. Závazným stanoviskem č. j. MHMP 1161997/2022 ze dne 12. 7. 2022 bylo odborem ochrany prostředí MHMP stanovisko změněno, tak že v odstavci uvozeném „*Orgán ochrany ovzduší vydává souhlasné závazné stanovisko k umístění stacionárního zdroje*“ se vložil text „*k umístění a provedení stavby stacionárního zdroje...*“.

III. Žaloba

6. Žalobkyně úvodem konstatovala, že je vlastníkem pozemků parc. č. XC, XD a XE v k. ú. X, (dále jen „parc. č. XC, XD a XE“), které sousedí s pozemky, na kterých má dojít k realizaci stavebního záměru. Napadené rozhodnutí považuje za nezákonné. V žalobě namítla chybný procesní postup stavebního úřadu, rozpor záměru s územně plánovací dokumentací, nedostatečné posouzení dopravního řešení záměru i vady projektové dokumentace a závazných stanovisek dotčených orgánů.
7. V prvním žalobním bodě namítla vadu řízení spočívající v tom, že stavební úřad žalobkyni neinformoval o možnosti vyjádřit se k podkladům řízení dle § 36 odst. 3 správního řádu.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Námitku žalobkyně uplatnila již v odvolacím řízení, avšak žalovaný se s ní nedostatečně vypořádal, neboť zcela opomenul podstatu námítky, která spočívala v absenci výzvy k vyjádření k podkladům řízení ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, nikoliv v poučení podle § 114 odst. 4 stavebního zákona. K uvedenému porušení pak odkázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2003, č. j. 7 A 130/2002-28 a ze dne 18. 12. 2013, č. j. 6 As 81/2013-56. Pokud stavební úřad není schopen prokázat, že výzvu k seznámení se s poklady skutečně učinil a doručil, porušil svým postupem procesní práva žalobkyně.

8. Ve druhém žalobním bodě namítla rozpor stavebního záměru s územně plánovací dokumentací. Vyzdvihla, že poměr zastavěné plochy oproti ploše zeleně neodpovídá charakteru stávající zástavby; k uvedenému pak poukázala na stranu 8 prvoinstančního rozhodnutí a stranu 11 napadeného rozhodnutí. Popis území zcela neodpovídá skutečnosti, jelikož se v lokalitě vyskytují drobnější domy podstatně menších rozměrů, než jakých dosahuje stavební záměr. Vlastnosti rodinného domu, který stavebníci chystají v lokalitě vybudovat, neodpovídá charakteru stávající zástavby svojí výškou ani poměrem zastavěné plochy oproti ploše zeleně. Postup žalovaného se zakládá na srovnání záměru s několika vybranými nemovitostmi, které jsou v některých případech od pozemků parc. č. XA, XB a XF poměrně vzdáleny. Pouze vzdálenější objekty mají stejně jako stavební záměr podlažnost 2 NP, naopak objekty nacházející se v bezprostřední blízkosti mají pouze 1 NP. Pokud žalovaný v otázce posouzení charakteru výstavby s ohledem na rozsáhlou stavební činnost odkázal na závazné stanovisko MMR, je toto srovnání dle žalobkyně chybné, jelikož je prováděno s vybranými objekty, které jsou od stavebního záměru značně vzdáleny. Srovnání navíc vychází z odlišných hodnot, než které uvádí projektová dokumentace.
9. Žalobkyně rovněž namítla, že se záměr nachází na samotné hranici zastavěného území, která má sloužit pro volný přechod do území nezastavěného, na plochách sloužících jako zahrada s okolní zástavbou toliko drobných zahradních domků. Vyzdvihla nezbytnost srovnání pouze s objekty vyskytujícími se v bezprostřední blízkosti, a nikoliv s objekty, které jsou již součástí pravidelné výstavby vzdálené od chráněné zeleně. S ohledem na okolní zástavbu a vysoký poměr zastavěné a zpevněné plochy na pozemku, se jedná o extenzivní stavební činnost, která není v souladu s okolním charakterem území a není ve stabilizovaném území přípustná. Žalobkyně připomněla, že výpočet zastavěné plochy uvedený v projektové dokumentaci byl chybný, přičemž stavební úřad i žalovaný poté vycházeli z výpočtu uvedeného žalobkyní na straně 8 odvolání, aniž by se zabývali vadou projektové dokumentace. Stavebníci rovněž dostatečně neprokázali, že zahrnuli do výpočtu všechny zpevněné plochy.
10. Žalobkyně rovněž namítla zásah stavebního záměru na pozemek parc. č. XF v k. ú. X (dále jen „parc. č. XF“). Přestože stavebníci v žádosti o povolení záměru uváděli, že rozsah řešeného území se vztahuje pouze na pozemky parc. č. XB a XA, z dalších částí projektové dokumentace je zřejmé, že realizace záměru zasáhne také do území sousedního pozemku parc. č. XF, který je rovněž ve vlastnictví stavebníků a má sloužit jako zahrada přidružená k rodinnému domu. V tomto směru pak žalobkyně odkázala na bod A.3 stavební dokumentace a závazné stanovisko silničního úřadu k projektové dokumentaci stavby pro společné územní a stavební řízení ze dne 21. 6. 2021, které bylo v rámci odvolacího řízení potvrzeno. Takový postup je dle žalobkyně v rozporu s územním plánem, který zahrnuje pozemek parc. č. XF mezi plochy ZMK – zeleň městská a krajinná, s hlavním využitím městská a krajinná zeleň s rekreačními aktivitami. Podle územního plánu se jedná o plochu

veřejně přístupnou, kterou nelze užívat pro soukromé stavební záměry a tento pozemek tak nemůže sloužit jako soukromá zahrada žadatelů.

11. Současně uvedla, že na ploše pozemku parc. č. XF se nachází významný krajinný prvek o rozloze 5 m² a územní systém ekologické stability o celkové rozloze 518,4 m². Po celé délce západní hranice se pak nachází ochranné pásmo maloplošného zvláště chráněného území – X a v blízkosti hranice pozemku teče potok, který ústí do X rybníka. Pozemek je rovněž v celém rozsahu půdou II. třídy ochrany zemědělského půdního fondu. Pozemek parc. č. XF proto není možné využít pro účely stavebního záměru a zahrnout jej do řešeného území či do kalkulace podílu zastavěné plochy oproti ploše zeleně. Vypořádání odvolací námitky na straně 12 napadeného rozhodnutí tak žalobkyně považuje za nedostatečné. Není rolí odvolacího orgánu, aby napravoval chyby projektanta, které zavdávají důvod k pochybnostem, zdali realizaci záměru nebude zasaženo do zákonem chráněného zájmu na příznivé životní prostředí, jehož ochrana jako subjektivnímu právu svědčí i žalobkyni. Skutkový stav, ze kterého vycházel žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí, neměl oporu ve spise.
12. Ve třetím žalobním bodě namítala žalobkyně nemožnost realizace záměru s ohledem na jeho nedostatečné napojení na pozemní komunikaci. Tuto námitku uplatnila i v odvolacím řízení. Podotkla, že zpevněná komunikace, která má zajistit dopravní napojení rodinného domu, končí ve značné vzdálenosti před stavebním pozemkem a dále již pokračuje pouze jako travnatá plocha s pěší stezkou. Na ulici X navazující na ulici X navazuje nezpevněná stezka, kterou však nelze pro účel stavby, jakož i pro požadavky a náležitosti pokládat za dostačující.
13. K uvedenému žalobkyně poukázala na § 31 nařízení č. 10/2016 Sb. hl. m. Prahy, kterým se stanovují obecné požadavky na využívání území a technické požadavky na stavby v hlavním městě Praze (pražské stavební předpisy), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „PSP“), bod B.8 stavební dokumentace Zásady organizace výstavby, a dále na stranu 7 napadeného rozhodnutí. Nezpevněná cesta nesplňuje předpoklady pro přístupovou trasu pro dopravu stavebního materiálu a příjezd těžké techniky. Neumožňuje tedy bezpečné provádění stavby tak, aby nedocházelo k ohrožování a obtěžování okolí a vlastníků sousedních nemovitostí.
14. Žalobkyně odkázala na stranu 4 svého odvolání a podotkla, že má důvodnou obavu, že pohybem těžkých vozidel stavební techniky dojde k naprosté devastaci jejího nezpevněného povrchu a tím bude podstatně ztížen i přístup žalobkyně na jí vlastněné pozemky. Cesta navíc slouží jako přístup k ÚSES i X potoku. Je tedy i veřejným zájmem, aby byl přístup k této části lokality zachován, a to i v době provádění stavby.
15. Žalovaný ve svém právním hodnocení zaměňuje právo obecného užívání pozemní komunikace (spočívající v oprávnění každého užívat pozemní komunikace bezplatně obvyklým způsobem a k účelům, ke kterým jsou určeny) s povinností vlastníka a silničního správního úřadu ve vztahu k údržbě komunikace za posouzení vhodnosti komunikace a její dostatečnosti k napojení stavby na systém pozemních komunikací, který provádí stavební úřad na základě § 31 PSP. Ne každá pozemní komunikace bude k napojení stavby vhodná. Pouhý fakt, že se jedná o pozemní komunikaci, není dostačující ke konstatování vyřešeného dopravního napojení stavby. Žalovaný se vůbec nezabýval tím, jestli komunikace tyto parametry naplňuje či nikoliv. Závěry žalovaného jsou tak nepřezkoumatelné pro nedostatek odůvodnění.

16. Ve čtvrtém žalobním bodě namítla, že z projektové dokumentace dostatečným způsobem nevyplývá, jak bude řešeno umístění staveniště. Navrhovaná stavba těsně přiléhá k hranici s pozemkem parc. č. XF, kterého se také částečně dotýká. S odkazem na § 3 odst. 3 stavebního zákona žalobkyně podotkla, že stavební úřad musí jako staveniště vymezit jakékoliv území, na kterém bude prováděna stavba, pokud se nejedná o stavební pozemek, popřípadě zastavěný stavební pozemek nebo jeho část anebo část stavby. Jelikož má stavba přiléhat k pozemku parc. č. XF, jeví se pozemky parc. č. XB a XA pro provedení stavby jako nedostatečné a je zřejmé, že staveniště bude zasahovat i na pozemek parc. č. XF. Zásah staveniště na tento pozemek je přitom nepřípustný s ohledem na zájem o ochranu veřejné zeleně a ochranného pásma maloplošného zvláště chráněného území – X, potoka ústícího do X rybníka. Dále žalobkyně vyzdvihla, že na pozemku se rovněž nachází významný krajinný prvek a územní systém ekologické stability. Pozemek je součástí zemědělského půdního fondu v rámci II. třídy ochrany, na kterou jsou z hlediska ochrany zemědělského půdního fondu kladeny zvýšené nároky. Tomu, že stavební záměr zasáhne i do pozemku parc. č. XF, napovídá i skutečnost, že stavebníci uvádí tento pozemek v bodě A.3 stavební dokumentace. Žalobkyně se závěry uvedenými na straně 13 až 14 a 22 napadeného rozhodnutí nesouhlasí a domnívá se, že staveniště mělo být stavebním úřadem na základě § 3 stavebního zákona vymezeno. Stavební pozemek vymezený rozhodnutím stavebního úřadu je totožný s plochou navrhované stavby a z logiky věci je zřejmé, že stavba bude v určitém rozsahu probíhat v blízkém okolí této plochy, a tím pádem zasahovat na pozemek parc. č. XF. Vzhledem k míře ochrany, která je pozemku parc. č. XF poskytnuta, se jeví jako nutnost přesně vymezit staveniště a omezit tak dopady, které bude realizace záměru na tento pozemek mít.
17. V pátém žalobním bodě poukázala na vady projektové dokumentace. Dokumentace zahrnuje pozemek parc. č. XF do řešeného území. Žalobkyně s vypořádáním námítky na straně 12 napadeného rozhodnutí nesouhlasí, neboť nejasnosti ohledně zahrnutí pozemku parc. č. XF do realizace stavebního záměru představují závažné ohrožení zákonem chráněných zájmů na životním prostředí a zachování krajinného rázu, což pro žalobkyni představuje zásah do jejího práva pokojně užívat svůj majetek a práva na příznivé životní prostředí.
18. V šestém žalobním bodě namítla vady závazných stanovisek dotčených orgánů a žádala o jejich přezkum.
19. Předně napadla závazné stanovisko Odboru dopravy, oddělení silničního správního úřadu ÚMČ Praha 11 ze dne 21. 6. 2021, č. j. MCP11/21/024429/OD/Rok a potvrzující závazné stanovisko odboru pozemních komunikací a drah MHMP ze dne 19. 10. 2022, č. j. MHMP 1918114/2022/O4/Lo. Žalobkyně uvedla, že silniční stavební úřad nezjistil v rozporu s § 3 správního řádu řádně a úplně skutkový stav věci a založil svůj souhlas s realizací záměru na skutečnosti, že je předmětná místní komunikace zařazena do III. třídy. K uvedenému odkázala na stranu 14 napadeného rozhodnutí a § 3 odst. 1 a 2, a dále § 6 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění účinném do 31. 12. 2023 (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“) a § 3 vyhlášky č. 104/1997 Sb. a konstatovala, že část místní komunikace v ulici X vzhledem ke svému charakteru neumožňuje přímou dopravní obsluhu všech objektů, není přístupná běžnému provozu motorových vozidel. Do sítě místních komunikací III. třídy je zařazena nesprávně. I pokud v roce 1997 splňovala nezpevněná cesta v ulici X zákonné požadavky pro zařazení do III. třídy místní komunikace, silniční stavební úřad jednal v rozporu se zákonem, pokud za současného

stavu zachází s předmětnou komunikací jako s cestou způsobilou pro běžný provoz motorových vozidel, v tomto případě dokonce těžké stavební techniky.

20. Žalobkyně rovněž napadla závazné stanovisko MHMP, odboru územního rozvoje jako orgánu územního plánování ze dne 15. 3. 2021, č. j. MHMP 265769/2021 a závazné stanovisko MMR ze dne 19. 9. 2022, č. j. MMR-57034/2022, kterým bylo prvé uvedené stanovisko částečně změněno a ve zbytku potvrzeno. Uvedla, že žalovaný vycházel z dokumentace, která trpí vážnými nesrovnalostmi. Poukázala na svou odvolací argumentaci s tím, že se MHMP dostatečně nezabýval skutečností, že případnou hrozbu pro území se zvýšenou ochranou zeleně představuje rovněž nedostatečně řešené staveniště a současně nesprávně uzavřel, že záměr nezasahuje do plochy ZMK – zeleň městská a krajinná na pozemku parc. č. XF. Stejně tak nezhodnotil, zda jde v případě tohoto konkrétního záměru o zachování, dotvoření či rehabilitaci a ani se blíže nezabýval souladem záměru s urbanistickým charakterem zástavby. Správní orgán bez odůvodnění vycházel z hodnot, které vypočítala žalobkyně v námitkách uplatněných v řízení před stavebním úřadem, a nikoliv z hodnot uvedených v projektové dokumentaci.
21. Žalobkyně též napadla závazné stanovisko ÚMČ Praha 11, odboru životního prostředí ze dne 3. 5. 2021, č. j. MCP11/21/017123/OŽP/Hak, a závazné stanovisko odboru životního prostředí MHMP ze dne 12. 7. 2022, č. j. MHMP 1161997/2022, kterým bylo prvé uvedené stanovisko změněno. Poukázala na svou odvolací argumentaci s tím, že dosud nebyla posouzena hluková zátěž tepelného čerpadla, které je směřováno směrem k dalším obytným objektům v území. Žalovaný svůj závěr o tom, že zhodnocení měření hluku z provozu stacionárních zdrojů je obvykle doloženo až ke kolaudačnímu řízení a posouzení hlukové zátěže před jeho umístěním není nutné, nepodložil žádnými důkazy, které by prokázaly jeho pravdivost.

IV. Vyjádření žalovaného

22. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Podotkl, že žalobní námitky se většinou shodují s námitkami v podaném odvolání, se kterými se v napadeném rozhodnutí řádně vypořádal.
23. K prvnímu žalobnímu bodu uvedl, že jedním z podkladů při rozhodnutí bylo i usnesení č. j. MCP11/22/016015/OV/Hol ze dne 18.03.2022, kterým byla napravená nesprávnost (písařská chyba) v rozhodnutí č.j. MCP11/21/066135/OV/Hol. ze dne 21. 2. 2022 v části odůvodnění, která se nijak netýkala výroku samotného rozhodnutí. Nepřesnost v odůvodnění neměla žádný relevantní význam na samotné rozhodnutí ve věci samé a nemůže způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že se v daném případě nejedná o nový podklad v řízení, pouze napravení nepřesnosti v označení podkladu, na který odkazoval stavební úřad v odůvodnění svého rozhodnutí. Rovněž poukázal na to, že na straně 6 prvoinstančního rozhodnutí stavební úřad mimo jiné uvedl, že „po kompletním doplnění všech podkladů oznámil pod č. j. MCP 11/21/052071/OV/Hol ze dne 06.10.2021.“ Námitku žalobkyně považuje za irelevantní. Ve výzvě (resp. oznámení o zahájení řízení) byli účastníci upozorněni na možnost nahlédnout do spisu, nebylo tedy třeba vydávat po uplynutí lhůty k podání námitek další výzvu k seznámení s podklady, neboť žádné další podklady již doplňovány nebyly. Na podporu své argumentace pak odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2005, č. j. 4 As 53/2004-73 a ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009-541 a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 8. 2017, č. j. 9 A 211/2015-53.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

24. Ke druhému žalobnímu bodu ve vztahu k námitce, že poměr zastavěné plochy oproti ploše zeleně neodpovídá charakteru stávající zástavby, podotkl s odkazem na § 96b odst. 3 stavebního zákona, že MHMP odbor územního rozvoje ve věci vydal souhlasné závazné stanovisko ze dne 15. 3. 2021, č. j. MHMP 265769/2021, které bylo přezkoumáno odborem územního plánování MMR, které ve svém přezkumném závazném stanovisku ze dne 19. 9. 2022, č. j. MMR-57034/2022-81 nedospělo k závěru, že by bylo závazné stanovisko MHMP odboru územního rozvoje nezákonné. Ministerstvo posoudilo záměr z hlediska jeho souladu s Územním plánem sídelního útvaru hl. m. Prahy, schváleného usnesením Zastupitelstva hl. m. Prahy č. 10/05 ze dne 9. 9. 1999, který nabyl účinnosti dne 1. 1. 2000, včetně platných změn (dále též „územní plán“). Posuzovaný záměr je navržen v zastavitelném území v ploše OB – čistě obytné (bez stanoveného kódu míry využití plochy). Technická infrastruktura a zpevněné pochozí a pojízdné plochy jsou v souladu s přípustným využitím plochy OB. Parkovací stání je možné v ploše OB jako její podmíněně přípustné využití akceptovat, neboť slouží pro uspokojování potřeb dopravy v klidu navrženého rodinného domu. Předmětný záměr je navržen v území se zvýšenou ochranou zeleně, kde však územní plán pouze vymezuje území se zvýšenou ochranou zeleně, ale neposkytuje žádný nástroj pro regulaci v těchto územích. Zahrnutí řešené plochy do území se zvýšenou ochranou zeleně dle žalovaného neznámá, že by v této ploše nebyla umožněna nová výstavba, ale pouze to, že se má při umísťování záměru zohlednit ochrana stávající zeleně, zejména kvalitních a perspektivních dřevin. Pozemky záměru parc. č. XA a XB jsou dle závazné regulace územního plánu zahrnuty do zastavitelné plochy a zeleně má na zastavitelných pozemcích vždy pouze doplňkovou funkci, přičemž doplňková funkce zeleně na pozemcích záměru bude dle názoru ministerstva i po jeho realizaci zachována v dostatečné míře. Žalovaný dále odkázal na oddíl 7 bod 7a) odst. 3 a oddíl 15 odst. 45 územního plánu, přičemž konstatoval, že pojmy jako „dotváření stávající urbanistické struktury“ a „rozsáhlá stavební činnost“ nejsou v územním plánu přesně definovány a jedná se o neurčité právní pojmy, jejichž význam se může v různých případech obsahově značně lišit.
25. K posouzení výškových a objemových parametrů záměru uvedl, že toto se provádí na základě charakteristického vzorku zástavby v lokalitě, nejen od přímo sousedících staveb, ale i v širším okolí navržené stavby. S odkazem na § 26 PSP dovedl, že záměr lze zařadit podle § 25 odst. 2 písm. b) PSP do výškové hladiny II (0-9 m). Výškové řešení záměru se nevymyká výškovým parametrům stávající zástavby, neboť výšková hladina záměru nepřekračuje výškovou hladinu lokality odvozenou z Územně analytických podkladů hl. m. Prahy (dále jen „ÚAP HMP“) a záměr je umístěn v souladu s § 26 písm. a) PSP pro umísťování staveb s ohledem na výškovou regulaci.
26. Žalovaný dále poukázal na to, že se ministerstvo se ve svém závazném stanovisku zabývalo posouzením, zda se v případě předmětného záměru nejedná o rozsáhlou stavební činnost. Navržený rodinný dům má zastavěnou plochu cca 135 m² a podlažnost 2 NP. Pro srovnání uvedl několik jiných objektů v území. Předmětný záměr v daném území dle žalovaného nelze považovat za rozsáhlou stavební činnost, neboť se nijak výrazně nevymyká sledovaným parametrům stávající zástavby.
27. K námitce týkající se zastavěné plochy žalovaný odkázal na její vypořádání ministerstvem a uzavřel, že nelze dospět k závěru, že by se záměr s ohledem na zastavěnost svých pozemků objektem nepřiměřeně vymykal stávající zástavbě. Vzhledem k tomu, že jsou v daném území situovány stavby s obdobným procentuálním rozsahem zpevněných ploch,

resp. zeleně na svých pozemcích, umístění záměru nemůže být ani v rozporu s územím se zvýšenou ochranou zeleně.

28. K případné velikosti pozemků uvedl, že územní plán nestanovuje žádné požadavky na minimální výměru pozemků rodinných domů. Pozemky záměru parc. č. XA a XB mají výměru dle katastru nemovitostí 561 m², přičemž pro srovnání poukázal na pozemky s nižší výměrou a uzavřel, že se záměr ani z tohoto hlediska nevymyká stávající zástavbě.
29. K námitce, že v projektové dokumentaci je do výpočtu zastavěné plochy zahrnuta i výměra pozemku parc. č. XF, žalovaný uvedl, že z předložené projektové dokumentace je zřejmé, že záměrem řešené území tvoří pouze pozemky parc. č. XA a XB. Projektant do provedeného výpočtu pouze nesprávně zahrnul i výměru pozemku parc. č. XF. V rámci odvolacího řízení žalovaný při vlastním výpočtu zastavěnosti záměrem řešeného území vycházel pouze z výměr pozemků parc. č. XA a XB.
30. Ve vztahu ke třetí žalobní námitce odkázal na argumentaci obsaženou v napadeném rozhodnutí. Uvedl, že předmětná komunikace je nezpevněná, avšak umožňuje pohyb vozidel. Silniční správní úřad posoudil žádost z hlediska širších dopravních vztahů a vlivu záměru na stávající komunikační síť a stanovil podmínky k minimalizaci negativních dopadů stavby na okolní komunikační síť a bezpečnost a plynulost silničního i pěšího provozu po dobu výstavby i po uvedení stavby do provozu, které stavební úřad přejal do podmínek rozhodnutí. K uvedenému žalovaný připomněl, že stavebník je vázán podmínkou č. 3 napadeného rozhodnutí, která byla převzata ze závazného stanoviska ÚMČ Praha 11 Odboru dopravy ze dne 21. 6. 2021, č. j. MCP11/21/024429/OD/Rok a odkázal na závazné přezkumné stanovisko MHMP, odboru pozemních komunikací a drah. Silniční správní úřad stanovenými podmínkami sleduje veřejný zájem, a to ochranu pozemních komunikací před případnými nežádoucími důsledky, které mohou být se záměrem spojeny, a to nejen při jeho vlastní realizaci, ale také po jeho zprovoznění.
31. Žalobkyně si protirečí, když uvádí, že *místní komunikace X vzhledem ke svému charakteru neumožňuje přímou dopravní obsluhu všech objektů a není přístupná běžnému provozu motorových vozidel*. Jedná se o veřejně přístupnou místní komunikaci, která byla rozhodnutím č. j. OD/849/97/Řiv, ze dne 31. 3. 1997 zařazena do sítě místních komunikací III. třídy a jako taková má ze zákona svůj účel, který musí plnit. Tím je tzv. obecné užívání, kterým je mj. chůze, jízda vozidel, ale i doprava v klidu. K uvedenému pak žalovaný poukázal na § 19 odst. 1 a § 40 zákona o pozemních komunikacích.
32. Závěrem doplnil, že komunikace je užívána obvyklým způsobem a její užívání musí být umožněno každému. Odbor pozemních komunikací a drah MHMP ve svém závazném stanovisku konstatoval, že navržená tonáž 8 tun není nijak neobvyklá, ani nadměrná a místní komunikace jsou konstruovány na mnohem vyšší zatížení. Za případné poškození dotčených komunikací v důsledku např. stavby, zařízení staveniště, staveništní dopravy je odpovědný uživatel. Shrnuje, že nadřízený orgán silničního správního úřadu neshledal nesrovnalosti v navrhovaném záměru z hlediska jeho vlivu na stávající komunikační síť v případě dodržení všech stanovených podmínek a zákonných postupů. Posuzované závazné stanovisko bylo shledáno věcně i formálně zcela v pořádku, přičemž došlo k posouzení záměru i z hlediska širších vztahů a ke stanovení odpovídajících podmínek. Nad rámec uvedeného podotkl, že § 31 PSP se při posuzování záměru neuplatní.
33. Ke čtvrtému žalobnímu bodu odkázal na stranu 22 prvoinstančního rozhodnutí. Z výrokové části rozhodnutí vyplývá, že jeho předmětem není umístění či povolení

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

dočasných staveb zařízení staveniště. Ani předmětem rozhodnutí tak nemohlo být umístění či povolení staveniště na pozemku parc. č. XF. Stavební úřad nedospěl k závěru, že by dočasné stavby zařízení staveniště v rámci záměru vyžadovaly rozhodnutí či jiný úkon stavebního úřadu, neboť nejsou předmětem jeho rozhodnutí, ani zde není uvedeno, že by bylo jejich umístění či povolení řešeno samostatně. Závěrem upozornil, že nezákonné jednání stavebníka ve věci umístění staveniště nelze předjímat.

34. K pátému žalobnímu bodu podotkl, že z doložené dokumentace i rozhodnutí stavebního úřadu je zřejmé, že pozemek parc. č. XF nebude využit ke stavebním účelům. Stavba rodinného domu se umísťuje pouze na pozemcích parc. č. XA a XB.
35. Ani s námitkami soustředěnými pod šestým žalobním bodem žalovaný nesouhlasil. Ve vztahu k závaznému stanovisku silničního stavebního úřadu zopakoval argumentaci, kterou reagoval na třetí žalobní bod.
36. Ve vztahu k závaznému stanovisku orgánu územního plánování žalovaný uvedl, že pozemky parc. č. XA a XB jsou dle závazné regulace územního plánu zahrnuty do zastavitelné plochy a zeleň má na zastavitelných pozemcích vždy pouze doplňkovou funkci, přičemž doplňková funkce zeleně na pozemcích záměru bude i po jeho realizaci zachována v dostatečné míře. Samotné stávající oplocení se v rámci předmětného záměru neumísťuje. Předmětný záměr tudíž ani nemění stávající přístupnost pozemku parc. č. XF. Otázka zákonnosti stávajícího oplocení nemá vliv na posouzení přípustnosti záměru z hlediska územního plánování. I za předpokladu, že by stávající stavba oplocení byla shledána nezákonnou a bylo nařízeno její odstranění, nemá toto vliv na posuzovaný případ, neboť žádný právní předpis nestanovuje stavebníkovi povinnost v rámci stavby rodinného domu zřízovat oplocení. Zdůraznil, že MMR se ve svém přezkumném závazném stanovisku podrobně zabývalo posouzením výškového působení a objemu a tvaru navržené stavby (včetně rozsahu stavební činnosti), přičemž nedospělo k závěru, že by se záměr navrženými parametry nepřiměřeně vymykal parametrům stávající zástavby, proto nemůže ani odporovat regulativu dotvoření stávající urbanistické struktury dle územního plánu.
37. Ve vztahu k závazným stanoviskům a ke sdělení orgánu životního prostředí žalovaný nejprve zdůraznil, že obsahově stejná námitka byla uplatněna v odvolacím řízení v roce 2020 (rozhodnutí č. j. MHMP 1676515/2020 ze dne 5. 11. 2020), kdy ve smyslu § 149 odst. 7 správního řádu zažádal odvolací správní orgán o změnu či potvrzení závazného stanoviska Hygienické stanice hl. města Prahy (dále „HSHMP“) č. j. HSHMP 30150/2017 ze dne 5. 4. 2017 odboru ochrany veřejného zdraví Ministerstva zdravotnictví. To závazným stanoviskem č. j. MZDR 40895/2019-4/OVZ ze dne 21. 10. 2019 stanovisko HS HMP potvrdilo. Žalovaný zdůraznil, že doložení zhodnocení měření hluku z provozu stacionárních zdrojů až ke kolaudačnímu řízení je zcela obvyklé.
38. Žalovaný dále uvedl, že na základě odvolacích námitek požádal odbor ochrany prostředí MHMP (dále jen „OCP MHMP“) o potvrzení nebo změnu závazného stanoviska odboru životního prostředí ÚMČ Praha 11, č. j. MCP11/21/017123/OŽP/Hako ze dne 3. 5. 2021. OCP MHMP přezkoumal a pouze formulačně upravil závaznou část předmětného závazného stanoviska. Dospěl k závěru, že závazné stanovisko stavebního úřadu z hlediska ochrany ovzduší je zákonné a věcně správné. Žalovaný konstatoval, že nelze důvodně předpokládat nepřiměřené obtěžování hlukem z tepelného čerpadla. Měření hluku je vázáno naplněním § 32a zákona č. 258/2000 Sb., a v případě zjištění nedodržení

hygienického limitu upraveného nařízením vlády č. 272/2011 Sb. je stavebník povinen provést nezbytná protihluková opatření. Podmínkou č. 2 rozhodnutí byly převzaty podmínky HSHMP ze závazného stanoviska č. j. HSHMP 30150/2017 ze dne 7. 7. 2017, týkající se hluku ze stavební činnosti i hluku z provozu stacionárních zdrojů včetně tepelného čerpadla. Rodinný dům je navržen v ploše určené primárně pro umístování staveb pro bydlení, v předepsaných odstupových vzdálenostech od sousedních pozemků a staveb, jenž se svými parametry nevymyká parametrům stávajících staveb v daném území. Běžné užívání rodinného domu nemůže představovat nepřiměřený zásah do kvality prostředí a pohody bydlení v daném území nad míru přiměřenou místním poměrům.

V. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

39. Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření stručně shrnula dosavadní průběh řízení a navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
40. Předeslala, že žalobkyně ve svých žalobních bodech pouze rekapituluje námitky již dříve uplatněné v územním a stavebním řízení, s nimiž se jak stavební úřad, tak žalovaný vypořádal.
41. První žalobní bod považuje osoba zúčastněná na řízení za nedůvodný. Stavební úřad v odůvodnění svého rozhodnutí učinil zcela zřejmou písařskou chybu, když nesprávně označil dokument a namísto MCP11/21/052071/OV/Hol ze dne 6. 10. 2021 chybně uvedl MCP11/22/002035/ OV/Hol ze dne 10. 1. 2022, kterým bylo účastníkům oznámeno zahájení nového projednání společného řízení o vydání společného povolení na stavební záměr a kterým byli účastníci vyzváni k uplatnění svých námitek. Žadatel spis doplnil dne 4. 10. 2021 a stavební úřad oznámením č. j. MCP11/21/052071/OV/Hol ze dne 6. 10. 2021 umožnil účastníkům seznámit se se všemi podklady a k těmto se v uvedené lhůtě dané účastníkům k uplatnění námitek vyjádřit, čehož žalobkyně využila prostřednictvím svého právního zástupce a dne 11. 10. 2021 uplatnila své právo nahlédnout do spisu. Zřejmou nesprávnost, tedy písařskou chybu, opravil stavební úřad usnesením vydaným dne 18. 3. 2022 pod č. j. MCP11/22/016015/OV/Hol. Osoba zúčastněná na řízení vyzdvihla, že ne každá případná zjištěná vada správního řízení je důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí.
42. Ani druhý žalobní bod osoba zúčastněná na řízení neshledala důvodným. Posuzovaná stavba je podle ní umístěna zcela v souladu s PSP. Navržený rodinný dům plně odpovídá charakteru okolní zástavby, přičemž v těsném sousedství nemovité věci ve vlastnictví žalobkyně se na pozemku parc. č. XH v k. ú. X nachází stavba o 2 patrech, jejíž maximální výška dosahuje až 8,2 m. Tato stavba v bezprostřední blízkosti jak stavby žalobkyně, tak stavby navrhovaného rodinného domu je tedy o téměř 1,5 m vyšší než stavba navrhovaného rodinného domu. Stavební záměr nezahrnuje realizaci stavby na pozemku parc. č. XF; případné využití pozemku parc. č. XF jako zahrady žadatele není v rozporu s přípustným využitím tohoto pozemku dle územního plánu, jelikož zahradu lze obvykle chápat jako plochu zeleně.
43. Ve vztahu k procentuální zastavěnosti pozemků stavebního záměru osoba zúčastněná na řízení zdůraznila, že stavební záměr je zcela v souladu s PSP. Vzhledem k tomu, že územní plán pro stanovené řešení území nestanoví žádný povinný koeficient podlažních ploch a koeficient zeleně, je námitka žalobkyně v tomto žalobním bodě týkající se procentuální zastavěnosti pozemků stavebního záměru lichá, neboť stavební záměr není v rozporu s

žádnou podmínkou územního plánu a bude respektovat stávající charakter okolní zástavby.

44. Námitky soustředěné pod třetím žalobním bodem dle osoby zúčastněné na řízení žalovaný dostatečně vypořádal v napadeném rozhodnutí. Vjezd na pozemek ve vlastnictví osoby zúčastněné je z komunikace III. třídy (ulici X). Tato komunikace byla rozhodnutím Úřadu městské části Praha 11, odbor dopravy, ze dne 31. 3. 1997, č. j. OD/849/97/Řiv zařazena jako komunikace do sítě místních komunikací III. třídy. Komunikace je sice v rozsahu pozemku parc. č. XM v k. ú. X nezpevněná, umožňuje však svou konstrukcí pohyb vozidel při požadované únosnosti 80 kN na nejvíce zatíženou nápravu vozidla za současného splnění požadavků české technické normy ČSN 730802. Předmětná komunikace je funkčně i fakticky součástí veřejně přístupné ulice a je volně užívána veřejností jako silnice. V daném případě tak jde o veřejný statek ve smyslu § 490 občanského zákoníku, který může být veřejností užíván pro svůj obvyklý účel. V daném případě povaha a faktický stav předmětné komunikace nijak nevylučuje, aby byla užívána pro příjezd na staveniště. Případný negativní vliv stavebního záměru na stávající komunikační síť byl posouzen ze strany silničního úřadu a minimalizován stanovením podmínek na bezpečnost a plynulost silničního a pěšího provozu po dobu výstavby.
45. Ke čtvrtému žalobnímu bodu osoba zúčastněná na řízení odkázala na stavební dokumentaci, přičemž vyzdvihla, že zařízení staveniště bude zřízeno na pozemku stavebníka a nebude zřízen žádný zábor mimo vlastní pozemky stavby (pozemky parc. č. XB a parc. č. XA). Současně zdůraznila, že není zřejmé, jak by měla být dotčena veřejná subjektivní práva žalobkyně.
46. K pátému žalobnímu bodu osoba zúčastněná na řízení zopakovala, že stavební záměr se vztahuje pouze na pozemky parc. č. XB a parc. č. XA, nikoliv na pozemek parc. č. XF, na němž není navržena žádná nová stavba. Umístění stavby v rámci stavebního záměru je v souladu s územně plánovací dokumentací a vyhovuje obecným požadavkům na využití daného území.
47. K šestému žalobnímu bodu osoba zúčastněná na řízení podotkla, že stavební záměr se vztahuje pouze na pozemky parc. č. XB a parc. č. XA, které spadají do plochy s funkčním využitím OB – čistě obytné, nikoliv na pozemek parc. č. XF. Umístění stavby v rámci stavebního záměru je v souladu s územně plánovací dokumentací a vyhovuje obecným požadavkům na využití daného území.
48. K námitce posouzení hlukové zátěže tepelného čerpadla osoba zúčastněná na řízení odkázala na vypořádání obsahově stejné námitky ze dne 30. 1. 2019, kdy této námitce stavební úřad nevyhověl a uvedl, že venkovní jednotka tepelného čerpadla je umístěna na zpevněné ploše před objektem rodinného domu na pozemku parc. č. XB v k. ú. X v dostatečné vzdálenosti od objektu pro rodinnou rekreaci č. ev. X na pozemku parc. č. XC v k. ú. X.

VI. Posouzení věci soudem

49. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Dále přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

50. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
51. Ještě předtím, než přistoupil k vypořádání žalobních bodů samých, se soud zabýval otázkou rozsahu věcné legitimace žalobkyně v soudním řízení. Žalobní legitimace v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu se zakládá tvrzením (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2006, č. j. 1 Afs 40/2005-62). Žalobkyně je vlastníkem pozemků parc. č. XC, XD a XE, které sousedí s pozemky, na kterých má dojít k realizaci stavebního záměru. V žalobě tvrdí, a to místy zcela konkrétně, jak měla být napadeným rozhodnutím porušena její práva (viz výše uvedené žalobní body). Dotčení jejich práv realizací stavebního záměru není nemyslitelné, nýbrž je reálné.
52. V daném případě je zjevné, že žalobkyni náleží nejen procesní žalobní legitimace, ale též legitimace věcná, ovšem rozsah toho, co je oprávněna v soudním řízení namítat, je determinován jejím postavením ve společném územním a stavebním řízení, tj. důvodem jejího účastenství ve společném územním a stavebním řízení, resp. tím, jaká její veřejná subjektivní práva mohla být vydáním napadeného rozhodnutí dotčena (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 4. 2014, č. j. 5 As 82/2013–56 a ze dne 7. 3. 2018, č. j. 6 As 419/2017–28). Věcná legitimace žalobkyně je omezena na ty námitky, které se týkají umožnění účinné ochrany jejího vlastnického práva (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2017, č. j. 7 As 114/2017–92). Soud se následně zabýval posouzením věcné legitimace žalobkyně ve vztahu k jednotlivým žalobním bodům. Dospěl-li k závěru, že žalobkyně je oprávněna uplatnit námitku daného obsahu, věcně se jí zabýval (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 14. 4. 2021, č. j. 43 A 130/2018).
53. Soud zároveň podotýká, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobkyně, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobkyni její žalobní argumentaci jakkoliv dotvářel, nebo aby za žalobkyni spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by soud přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci advokáta žalobkyně (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78). Soud současně poznamenává, že jakkoli žalobkyni v obecné rovině nic nebrání, aby v rámci žalobních bodů zopakovala své argumenty vyjádřené v předchozím průběhu řízení, musí vzít v úvahu, že žalobou napadá právě rozhodnutí, které se s jejími námitkami vypořádává. Žalobní body se musí vztahovat právě k obsahu napadeného rozhodnutí, případně k postupu žalovaného při vydání napadeného rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2013 č. j. 4 As 78/2012-125). Pokud žalobkyně dostatečně nereagovala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž žalovaný tu kterou námitku vypořádal, značně tím snížila svou šanci na procesní úspěch. Rovněž je zapotřebí připomenout, že pokud žalobkyně neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vůči závěrům správního orgánu (žalovaného), nemusí soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl žalovaný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014 č. j. 6 As 54/2013-128). Soud s přihlédnutím k nastíněným judikturním východiskům uvádí, že se v zásadě ztotožnil s argumentací, kterou uvedl žalovaný v odůvodnění napadeného

rozhodnutí, a proto v rámci vypořádání jednotlivých žalobních bodů pro větší stručnost odkazuje na argumentaci obsaženou v napadeném rozhodnutí.

54. Žalobkyně úvodem konstatovala, že *bude během výstavby stavby dotčena především hlukem, prašností, vibracemi, pohledovým obtěžováním a ztrátou soukromí. Po realizaci stavby a při jejím užívání bude žalobkyně následně dotčena hlukem z tepelného čerpadla a pohledovým obtěžováním způsobeným nadměrnými rozměry stavby, kterými se záměr vymyká stávající zástavbě. Výrazně bude také snížena míra oslunění pozemku a zejména obydlí žalobkyně. (...) Stavební záměr umístěný ve stabilizovaném území a v bezprostřední blízkosti chráněného území, který se, jak bude vysvětleno níže, svými vlastnostmi vymyká stávající zástavbě, představuje rovněž zásah do krajinného rázu, který se rovněž dotýká žalobkyně jako majitelky sousední nemovitosti, jelikož tím dochází k zásahu do jejího práva pokojně užívat svůj majetek a práva na příznivé životní prostředí. Pokud jde o toto konstatování, je třeba předejít, že některé právě uvedené námitky žalobkyně již dále v žalobě podrobně nezdůvodnila či nepropojila s konkrétními žalobními body. Uvedené námitky žalovaný přitom řádně a věcně vypořádal a soud se s jeho závěrem s ohledem na rozsah a konkrétnost vytyčených žalobních bodů plně ztotožňuje.*
55. V prvním žalobním bodě žalobkyně namítla procesní vadu spočívající v tom, že stavební úřad ji neinformoval o možnosti vyjádřit se k podkladům řízení dle § 36 odst. 3 správního řádu, a že totožnou námitku, kterou žalobkyně uplatnila v odvolání, žalovaný nedostatečně vypořádal.
56. V odvolání žalobkyně namítla vady procesního postupu stavebního úřadu, jež měly spočívat v absenci obeslání účastníků a stanovení lhůty k vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Podotkla, že porušení práva účastníka být seznámen s podklady rozhodnutí a práva vyjádřit se k těmto podkladům je významným porušením procesních práv účastníka, které zásadně zakládá nezákonnost prvoinstančního rozhodnutí. Současně v odvolání poukázala na to, že stavební úřad v prvoinstančním rozhodnutí na straně 13 uvedl, že *„byli účastníci řízení poučeni o podmínkách pro uplatňování námitek v oznámení o zahájení řízení pod č. j. MCP11/22/002035/OV/Hol ze dne 10. 1. 2022“*, přičemž žádný takový přípis žalobkyni doručen nebyl.
57. Z obsahu spisu vyplývá, že oznámením o zahájení řízení č. j. MCP11/21/052071/OV/Hol ze dne 6. 10. 2021 stavební úřad umožnil účastníkům nahlédnout do podkladů rozhodnutí a současně stanovil 15denní lhůtu k uplatnění námitek. Žadatelem (osobou zúčastněnou na řízení) byl spis doplněn naposledy dne 4. 10. 2021, žádné další podklady po vydání uvedeného oznámení již v řízení doplňovány nebyly. Žalobkyně využila svého práva a prostřednictvím svého právního zástupce dne 11. 10. 2021 nahlédla do spisu. Dne 22. 10. 2021 v návaznosti na zaslané oznámení vnesla své písemně odůvodněné námitky proti umístění a povolení stavby. Poté dne 22. 11. 2021 do spisu nahlédl zástupce osoby zúčastněné na řízení a spis již dále doplňován nebyl. Dne 21. 2. 2022 stavební úřad vydal prvoinstanční rozhodnutí, proti kterému žalobkyně podala včasné odvolání.
58. V návaznosti na podané odvolání stavební úřad následně usnesením č. j. MCP11/22/016015/OV/Hol ze dne 18. 3. 2022 opravil zřejmou nesprávnost v prvoinstančním rozhodnutí v části odůvodnění, a to tak, že text *„V souladu s § 114 odst. 4 stavebního zákona byli účastníci poučeni o podmínkách pro uplatňování námitek v oznámení o zahájení řízení pod č. j. MCP11/22/002035/OV/Hol ze dne 10. 1. 2022“* opravil textem *„V souladu s § 114 odst. 4 stavebního zákona byli účastníci poučeni o podmínkách pro uplatňování námitek v*

oznámení o zahájení řízení pod č. j. MCP11/21/052071/OV/Hol ze dne 6. 10. 2021.“ Žalovaný v rámci odvolacího řízení přípisem č. j. MHMP 2172707/2022 ze dne 21. 11. 2022 v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu oznámil účastníkům řízení, že v odvolacím řízení proti prvoinstančnímu rozhodnutí byly v řízení doplněné podklady pro vydání rozhodnutí. Doplněné podklady byly účastníkům řízení zaslány přílohou přípisu a byli vyzváni, aby se k těmto doplněným podkladům vyjádřili a byli upozorněni na možnost nahlédnutí do spisu v budově MHMP, přičemž právo seznámit se s doplněnými podklady k rozhodnutí žádný z účastníků ve stanovené lhůtě nevyužil.

59. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí explicitně vyjádřil pouze k části vznesené odvolací námitky týkající se shora vylíčené nepřesnosti, avšak k samotnému obsahu absence poučení podle § 36 odst. 3 správního řádu se nevyjádřil. Na straně 21 napadeného rozhodnutí mimo jiné uvedl, že „výše uvedená (a opravená) zřejmá nesprávnost nemůže způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí, tj. nedošlo jejím vlivem k porušení práva účastníka být seznámen s podklady rozhodnutí ani porušení práva vyjádřit se k těmto podkladům. Oprava se týkala pouze nepřesnosti v označení (psaní) a nijak nezasahuje samotnou meritů projednávané věci. Námitka je nedůvodná.“
60. Podle § 114 odst. 1 stavebního zákona účastník řízení může uplatnit námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě. Osoba, která je účastníkem řízení podle zvláštního právního předpisu, může ve stavebním řízení uplatňovat námitky pouze v rozsahu, v jakém je projednávaným záměrem dotčen veřejný zájem, jehož ochranou se podle zvláštního právního předpisu zabývá. Účastník řízení ve svých námitkách uvede skutečnosti, které zakládají jeho postavení jako účastníka řízení, a důvody podání námitek; k námitkám, které překračují rozsah uvedený ve větě první a druhé, se nepřihlíží.
61. Podle § 114 odst. 4 stavebního zákona o podmínkách pro uplatňování námitek podle odstavců 1 a 2 musí být účastníci řízení poučeni v oznámení o zahájení řízení.
62. Podle § 36 odst. 3 správního řádu nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, může se účastník, o jehož právním nároku se v řízení rozhoduje, s těmito podklady seznámit pouze v podobě, která nezmaří účel jejich utajení; není-li to možné, sdělí se takovému účastníkovi alespoň v obecné rovině, jaké skutečnosti z těchto podkladů vyplývají. Správní orgán si předtím, než účastníkovi umožní seznámit se s podklady podle předchozí věty, vyžádá vyjádření orgánu, který tyto podklady poskytl. Nerozhoduje-li se v řízení o právním nároku účastníka, není takový účastník oprávněn seznámit se s podklady rozhodnutí, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis.
63. Soud po prostudování spisového materiálu dospěl k závěru, že žalobní námitka uplatněná pod prvním žalobním bodem je nedůvodná. Byť žalovaný ve svém rozhodnutí námitku ve vztahu k porušení § 36 odst. 3 správního řádu explicitně nevypořádal, svým postupem v rámci odvolacího řízení vadu spočívající v absenci poučení správním úřadem ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu napravit. Vytýkaná vada byla zhojena v rámci odvolacího řízení, kdy žalovaný přípisem č. j. MHMP 2172707/2022 ze dne 21. 11. 2022 v souladu s § 36 odst.

3 správního řádu účastníky poučil, přičemž žádný z účastníků stanovenou lhůtu k uplatnění svých práv nevyužil. Soud k uvedenému připomíná, že napadené rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím prvoinstančním tvoří v souladu s ustálenou judikaturou jeden celek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2010, č. j. 2 As 83/2009-39). Dlužno dodat, že žalobkyně v odvolání ani v řízení před soudem nevykládala, jak byla uvedeným postupem zasažena na svých veřejných subjektivních právech, resp. ani soudu nesdělila, jaké podklady chtěla v řízení před správními orgány uplatnit. Žalobkyně před vydáním prvoinstančního rozhodnutí prostřednictvím svého právního zástupce nahlédla do spisu, a prokazatelně se tak seznámila se všemi podklady, které měl stavební úřad pro své rozhodnutí k dispozici. Správní spis však nebyl od této chvíle až do vydání prvoinstančního rozhodnutí doplněn. Žalobkyně tak měla dostatečný časový prostor (4 měsíce) na to, aby reagovala na podklady shromážděné stavebním úřadem. Dne 22. 10. 2021 v návaznosti na zaslání oznámení žalobkyně vznesla své písemně odůvodněné námitky proti umístění a povolení stavby. Následně svůj nesouhlas s prvoinstančním rozhodnutím poměrně zevrubně vyjádřila v odvolání, kde však neuvedla, jak konkrétně byla na svých právech zkrácena, resp. jaké skutečnosti v důsledku absence výzvy podle § 36 odst. 3 správního řádu nemohla uplatnit před vydáním prvoinstančního rozhodnutí. Soud připouští, že porušení ustanovení § 36 odst. 3 správního zákona (tj. právo účastníka řízení vyjádřit se k podkladům rozhodnutí) představuje nezákonný postup, který může mít vliv na zákonnost daného rozhodnutí. Uvedené je však třeba vnímat v kontextu toho, zda žalobkyně byla v důsledku chybného postupu stavebního úřadu fakticky (skutečně) zkrácena na svých právech. Řečeno jinak, ne každá vada správního řízení je důvodem pro zrušení napadeného (i prvoinstančního) rozhodnutí. Důvodem pro zrušení správního rozhodnutí může být pouze taková vada řízení, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, č. j. 6 A 12/2001-51, č. 23/2003 Sb. NSS či ze dne 15. 6. 2011, č. j. 2 As 60/2011-101). Smyslem procesního práva upraveného v § 36 odst. 3 správního řádu je umožnit účastníkovi seznámit se se skutkovými zjištěními správního orgánu, aby mohl případně poukázat na nesprávnost takových skutkových zjištění nebo navrhnout jejich případné doplnění. Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že žalobkyně se s podklady pro vydání jak prvoinstančního, tak napadeného rozhodnutí seznámila, a objektivně tak mohla uplatnit argumenty, se kterými by se pak správní orgán musel vypořádat. Pakliže byla před vydáním napadeného rozhodnutí poučena ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu a svého práva nevyužila, byla tímto postupem procesní vada způsobená stavebním úřadem zhojena.

64. Ve druhém žalobním bodě žalobkyně namítla rozpor záměru s územně plánovací dokumentací. Uvedla, že vlastnosti stavebního záměru neodpovídají charakteru stávající zástavby svojí výškou ani poměrem zastavěné plochy oproti ploše zeleně; ve druhé části námitky pak brojila proti zásahu stavebního záměru na pozemek parc. č. XF.
65. Stavební úřad k tomu na straně 8 prvoinstančního rozhodnutí uvedl, že posuzovaná stavba spadá podle § 25 odst. 2 PSP do II. výškové hladiny. Je umístěna v souladu s § 26 odst. a) PSP; v posuzovaném stabilizovaném území jsou zastoupeny převážně rodinné domy do třech nadzemních podlaží s plochou nebo šikmou střechou, což odpovídá II. výškové hladině, jak vyplývá z podkladové dokumentace a závazného stanoviska MHMP odboru územního rozvoje ze dne 15. 3. 2021, č. j. MHMP 265769/2021. Žalobkyně proti tomuto závěru brojila již v průběhu řízení, když shora uvedenou žalobní námitku uplatnila v odvolacím řízení.

66. Žalovaný v návaznosti na podané odvolání posoudil charakter výstavby z hlediska výškových parametrů a na straně 11 napadeného rozhodnutí uvedl: „Navržený rodinný dům má podlažnost 2 NP, plochou střechou a výšku atiky ploché střechy max. 6,75 m od úrovně upraveného terénu. Lze jej tedy zařadit podle ust. § 25 odst. 2) písm. b) PSP do výškové hladiny II (0-9 m). Dle Územně analytických podkladů hl. m. Prahy (dále jen „ÚAP HMP“) je v daném území situován např. objekt na pozemku parc. č. XG v k.ú. X s podlažností 1 NP + střešní podlaží, s max. výškou obvodových linií střech 3,5 m; objekt na pozemku parc. č. XH v k.ú. X s podlažností 1 NP + střešní podlaží, s max. výškou obvodových linií střech 8,2 m; objekt na pozemku parc. č. XI v k.ú. X s podlažností 2 NP, s max. výškou obvodových linií střech 8,7 m; objekt na pozemku parc. č. XJ v k.ú. X s podlažností 2 NP; objekt na pozemku parc. č. XK v k.ú. X s podlažností 2 NP; nebo objekt na pozemku parc. č. XL v k.ú. X s podlažností 2 NP, s max. výškou obvodových linií střech 8,1 m. Na základě výše uvedeného žalovaný konstatuje, že výškové řešení záměru se nevymyká výškovým parametrům stávající zástavby. Výšková hladina záměru nepřekračuje výškovou hladinu lokality odvozenou z ÚAP HMP a záměr je umístěn v souladu s ust. § 26 písm. a) PSP pro umísťování staveb s ohledem na výškovou regulaci.“
67. Argumentace pod druhým žalobním bodem se vztahuje zejména k pojmu stabilizované území. Dle územního plánu [oddílu 7 bodu 7a) odst. 3 změny č. Z 2832/00] je stabilizované území takové, v němž „není uvedena míra využití ploch (platí vždy u ploch OB, OV, SV a SMJ); z hlediska limitů rozvoje je možné pouze zachování, dotvoření a rehabilitace stávající urbanistické struktury bez možnosti další rozsáhlé stavební činnosti. Přípustné řešení se v tomto případě stanoví v souladu s charakterem území s přihlédnutím ke stávající urbanistické struktuře a stávajícím hodnotám výškové hladiny uvedeným v Územně analytických podkladech hl. m. Prahy (dále ÚAP).“ Dle oddílu 15 odst. 45 územního plánu je stabilizovaným územím „zastavitelné území, které je tvořeno stávající zpravidla souvislou zástavbou a stabilizovanou hmotovou strukturou, v němž územní plán nepředpokládá významný stavební rozvoj. Plochy OB, OV, SV a SMJ bez uvedeného kódu míry využití území jsou vždy stabilizované.“
68. Soud v této souvislosti konstatuje, že územní plán sice definuje stabilizované území a možnosti jeho využití, avšak již dále nestanoví podrobnější návod pro posouzení toho, zda určitý záměr zachovává, dotváří, rehabilituje území, či zda je záměr rozsáhlou stavební činností.
69. Podle § 4 písm. a) PSP z hlediska předpokládané míry změn se zastavitelné a nezastavitelné území člení na území, popřípadě plochy stabilizované s plně vyvinutým stávajícím charakterem, kde nejsou navrhovány žádné zásadní změny stávajícího charakteru, významu ani způsobu využití území a území je jen doplňováno.
70. Podle § 20 odst. 1 písm. PSP při umísťování staveb musí být přihlédnuto k charakteru území, zejména ke vztahu zástavby k veřejným prostranstvím, půdorysným rozměrům okolních staveb a jejich výšce.
71. Podle § 25 odst. 2 písm. PSP výškové hladiny určují minimální a maximální regulovanou výšku budova stanovují se takto:
a) hladina I 0 m – 6 m, b) hladina II 0 m – 9 m, c) hladina III 0 m – 12 m, d) hladina IV 9 m – 16 m, e) hladina V 12 m – 21 m, f) hladina VI 16 m – 26 m, g) hladina VII 21 m – 40 m, h) hladina VIII nad 40 m;

rozsah výšek v území lze stanovit určením jedné nebo více hladin. Maximální regulovaná výška je pro jednotlivé hladiny stanovena v celé vymezené ploše, minimální regulovaná výška pouze podél stavební čáry orientované do uličního prostoru.

72. Podle § 26 PSP stavby se umísťují v souladu s výškovou regulací stanovenou podle § 25. Není-li výšková regulace stanovena územním nebo regulačním plánem, platí, že:
 - a) *ve stabilizovaném území se odvozují výškové hladiny z územní studie nebo v případě hladin I–VII (podle § 25 odst. 2 písm. a) až g)) z charakteru okolní zástavby s přihlédnutím k výškám uvedeným v územně analytických podkladech,*
 - b) *v transformačním a rozvojovém území se výškové hladiny odvozují z územní studie, popřípadě v případě hladin I–VII (podle § 25 odst. 2 písm. a) až g)) se stanovují v dokumentaci pro vydání územního rozhodnutí.*
73. Podle oddílu 15 odst. 59 územního plánu se v územním plánu hl. m. Prahy rozumí výškovou hladinou převládající výška v charakteristickém vzorku zástavby v dané lokalitě vyjádřená pomocí relativních výšek zástavby v těchto hladinách s maximální regulovanou výškou: a) *hladina I 0 m–6 m b) hladina II 0 m–9 m c) hladina III 0 m–12 m (...).* Maximální regulovaná výška je pro jednotlivé hladiny stanovena v celé vymezené ploše pomocí relativních výšek zástavby nebo podlažnosti, uvedených v ÚAP hl. m. Prahy.
74. Pro splnění výškové regulace je podstatné správné určení výškové hladiny, která se bude na stavební záměr vztahovat. Tato hladina se odvozuje od již existující tzv. relevantní zástavby. Ve stabilizovaném území se výšková hladina odvodí z územní studie nebo z charakteru okolní zástavby. Záměr je třeba poměřovat k lokalitě jako celku, nikoliv ke konkrétní jedné budově. Záměr tedy nelze hodnotit pouze z hlediska nejbližšího okolí či dotčené plochy, na níž má být umístěn. Z podstaty stabilizovaného území a limitu rozvoje v podobě zachování, dotváření či rehabilitace stávající urbanistické struktury plyne, že zohledňovat je třeba urbanistickou strukturu v rámci daného území, tj. širšího okolí stavebního záměru. Výstavba nové stavby na místě již existující budovy navíc téměř vždy znamená změnu výšky, tvaru, či objemu objektu na dotčené ploše. Tato změna však sama o sobě neznámá zásah do stávající urbanistické struktury (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2023, č. j. 3 As 247/2022-62).
75. Pojem dotváření stávající urbanistické struktury není územním plánem definován, stejně tak jako pojem rozsáhlá stavební činnost. Jedná se o neurčité právní pojmy. Pro účely posouzení, zda se jedná o rozsáhlou stavební činnost, jsou logickými a správnými kritérii velikost, hmota či urbanistický ráz (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2014, č. j. 10 As 54/2014-69). Například samotná odlišnost mezi novou a již existující stavbou z hlediska stavebních parametrů (např. výšky či hmoty) tak není bez dalšího určující pro učinění závěru, že se jedná o rozsáhlou stavební činnost. I v těchto případech je nutné záměr srovnat v rámci širšího okolí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2023, č. j. 3 As 247/2022-68, bod 56). Pokud proto v důsledku realizace nového záměru s odlišnými parametry dojde k navýšení stávající podlahové plochy a změně funkce budovy, což může znamenat i zvýšené nároky na dopravu a infrastrukturu, je tento aspekt nutné opět hodnotit v rámci širšího území (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2023, č. j. 3 As 247/2022-68, bod 56 a 57). Soud považuje shora uvedenou judikaturu za aplikovatelnou i na nyní posuzovaný případ a uzavírá, že pokud jde o pojmy dotváření stávající urbanistické struktury a rozsáhlá stavební činnost, je třeba pro

posouzení stavebního záměru vycházet ze širšího okolí, nikoliv jen z bezprostředně přiléhajících staveb či pozemků, jak požaduje žalobkyně.

76. Ačkoli se v dané lokalitě vyskytují domy podstatně menší, resp. podstatně menších rozměrů, než jakých dosahuje záměr, nelze současně odhlédnout od toho, že zde jsou i domy podstatně větší, resp. vyšší. Stavební záměr má 2 NP, plochou střechu a maximální výšku 6,75 m od úrovně upraveného terénu, nachází se v zastavitelném území v ploše s funkčním využitím OB – čistě obytné ve stabilizovaném území. Jak žalovaný správně uvedl, v těsném sousedství stavebního záměru i nemovitosti ve vlastnictví žalobkyně se nacházejí stavby, které dosahují vyšší výšky než stavební záměr, což mimo jiné platí i pro stavbu sousedící s nemovitostmi žalobkyně. Nelze tedy z hlediska posuzování nejen výškové hladiny reflektovat jen neblížeji přiléhající stavby, ale i stavby nacházející se v blízkosti, byť o pár ulic dál od stavebního záměru. Stavby nacházející se ve stávající zástavbě dosahují nejméně ve třech případech výšky přesahující 8 m, tedy jedná se o stavby nejméně o 1, 25 m vyšší, než jaká je výška stavebního záměru. Současně i stavba nacházející se v bezprostřední blízkosti jak stavby žalobkyně, tak stavebního záměru, je téměř o 1,5 m vyšší než navrhovaný stavební záměr. Soud se tak ztotožňuje se závěrem žalovaného a ohledně namítané výšky stavebního záměru uzavírá, že vlastnosti stavebního záměru odpovídají charakteru stávající zástavby, a to i s přihlédnutím k tomu, že se jedná o stavební záměr na samém okraji zástavby. Žalovaný tak postupoval správně, jestliže při posouzení charakteru stávající zástavby porovnal stavební záměr s několika nemovitostmi, které jsou od pozemků parc. č. XA, XB a XF vzdáleny třeba i o tři ulice dále. Z hlediska koncepce daného území je pro posouzení záměru ve vztahu k charakteru stávající zástavby třeba porovnat stavby nacházející se v celém OB území, nikoliv jen ty bezprostředně přiléhající na stavební záměr. V tomto směru je nerozhodné, zda mají posuzované, resp. srovnávané stavby 1 NP nebo 2 NP, neboť rozhodující je pouze celková výška těchto staveb.
77. Dále žalobkyně namítla, že stavební záměr neodpovídá charakteru stávající zástavby ani poměrem zastavěné plochy oproti ploše zeleně. Shodnou námitku uplatnila již v odvolání, přičemž žalovaný se s touto námitkou vypořádal na straně 12 napadeného rozhodnutí, kde
78. odkázal na argumentaci ministerstva, které k námitce týkající se zastavěné plochy uvedlo následující: *„předmětný rodinný dům má dle projektové dokumentace zastavěnou plochu cca 135 m² a ostatní zpevněné plochy cca 112 m², proto činí celková zastavěná plocha záměru cca 247 m². Pozemky záměru parc. č. XA a XB v k. ú. X mají výměru dle katastru nemovitostí 561 m², proto jsou záměrem zastavěny z cca 44 % (samotným rodinným domem jsou zastavěny z cca 24 %). Pro srovnání např. objekt čp. XN má zastavěnou plochu objektu 250 m² a jeho pozemky parc. č. XI a XO v k. ú. X mají výměru 825 m², proto jsou zastavěny objektem z cca 30 %; objekt čp. XP má zastavěnou plochu objektu cca 218 m² a jeho pozemky parc. č. XN a XN v k. ú. X mají výměru 801 m², proto jsou zastavěny objektem z cca 27 %; objekt čp. XR má zastavěnou plochu objektu 220 m² a jeho pozemky parc. č. XQ a XS v k. ú. X mají výměru 850 m², proto jsou zastavěny objektem z cca 26 %; objekt čp. XT má zastavěnou plochu objektu cca 227 m² a jeho pozemky parc. č. XJ a XJ v k. ú. X mají výměru 644 m², proto jsou zastavěny objektem z cca 35 %; nebo objekt čp. XU má zastavěnou plochu objektu 305 m² a jeho pozemky parc. č. XW a XV v k. ú. X mají výměru 713 m², proto jsou zastavěny objektem z cca 43 % (pozn.: všechny tyto stávající objekty jsou situovány ve stejné stabilizované ploše OB a území se zvýšenou ochranou zeleně).“* Žalovaný uzavřel, že nelze dospět k závěru, že by se stavební záměr s ohledem na zastavěnost svých pozemků objektem nepřiměřeně vymykal stávající zástavbě.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Vzhledem k tomu, že jsou v tomto území situovány stavby s obdobným procentuálním rozsahem zpevněných ploch, resp. zeleně na svých pozemcích, umístění záměru nemůže být ani v rozporu s územím se zvýšenou ochranou zeleně. V případě velikosti pozemků žalovaný uvedl, že územní plán nestanoví žádné požadavky na minimální výměru pozemků rodinných domů. K námitce, že by na okraji zástavby měly být situovány zejména „drobné zahradní domky“, žalovaný odkázal na argumentaci ministerstva, které uvedlo, že předmětný záměr je navržen v zastavitelné ploše OB, která je určena primárně pro výstavbu staveb pro bydlení. Pokud by pozemky záměru měly sloužit pouze pro výstavbu „drobného zahradního domku“, rozhodně by nebyly v územním plánu zahrnuty do plochy OB, ale do plochy PZO-zahrádka a zahrádkové osady.

79. Soud ke vznesené námitce v první řadě podotýká, že pro stabilizovaná území OB není koeficient zeleně stanoven, stejně tak územní plán pro předmětné stabilizované území bez stanoveného kódu míry využití plochy nestanoví žádný povinný koeficient podlažních ploch a koeficient zeleně. Toto ostatně ani žalobkyně nerozporevala. Stejně tak nerozporevala ani závěr o zastavěnosti pozemku stavebním záměrem ve výši cca 44 %, přičemž samotným rodinným domem jsou pozemky zastavěny z cca 24 %. Soud má s ohledem na tyto nesporné skutečnosti za to, že při posuzování záměru nelze regulativ hodnotit, neboť neexistují dvě množiny (koeficienty), které by bylo možno porovnat. Ačkoliv tedy nelze porovnat koeficienty, je třeba pro umístění stavebního záměru do stabilizovaného území brát ohled na charakter okolní zástavby, respektive dané lokality, neboť cílem stabilizovaného území je z hlediska limitů rozvoje možné pouze zachování, dotvoření a rehabilitace stávající urbanistické struktury bez možnosti další rozsáhlé stavební činnosti. V daném případě je tak nutné zohlednit, zda záměr významně nenaruší stabilizované území.
80. Soud se ztotožňuje se závěrem, že stavební záměr je z hlediska souladu s územním plánem a z hlediska uplatňování cílů a úkolů územního plánování přípustný. Navržený objem zástavby neodporuje zachování, dotvoření ani rehabilitaci stávající urbanistické struktury. Stavební úřad, potažmo žalovaný v návaznosti na závazná stanoviska uzavřeli, že okolní stavby se zastavěnou plochou od stavebního záměru příliš neliší. Stavební záměr se tak s ohledem na zastavěnost svých pozemků nepřiměřeně nevymyká stávající zástavbě. Ve vymezeném území, které zahrnuje nejen bezprostředně přilehlé stavby, ale i stavby více vzdálené, všechny spadají do zastavitelné plochy OB. Tyto stavby mají obdobný procentuální rozsah zpevněných ploch, resp. zeleně na svých pozemcích. Umístění stavebního záměru nemůže být v rozporu ani s územím se zvýšenou ochranou zeleně. Soud současně podotýká, že pokud má srovnávaný objekt čp. X zastavěnou plochu objektu 305 m² a jeho pozemky parc. č. XW a XV v k. ú. X mají výměru 713 m², a jsou tak zastavěny objektem z cca 43 %, nemůže se v případě posuzovaného záměru jednat již z čistě matematického hlediska o rozsáhlou stavební činnost. Stavebním záměrem jsou pozemky zastavěny z cca 44 %, přičemž samotným rodinným domem jsou zastavěny z cca 24 %. Podíl zeleně je tak cca 55 %. Z uvedených důvodů soud nevešel ani na argumentaci týkající se extenzivní stavební činnosti, neboť s ohledem na charakter okolní zástavby nedojde k nepřipustnému využití stabilizovaného území. Stavební záměr tudíž neodporuje požadavku, že ve stabilizovaném území je možné pouze zachování, dotvoření a rehabilitace stávající urbanistické struktury bez možnosti další rozsáhlé stavební činnosti.
81. Pokud jde o druhou část žalobní argumentace směřující proti zásahu stavebního záměru na pozemek parc. č. XF, i tu žalobkyně uplatnila již v odvolání. Žalovaný se s ní vypořádal

na straně 12 napadeného rozhodnutí, kde uvedl: „K námitce, že v projektové dokumentaci je do výpočtu zastavěné plochy zahrnuta i výměra pozemku parc. č. XF v k. ú. X, lze uvést, že z předložené projektové dokumentace je zřejmé, že záměrem řešené území tvoří pouze pozemky parc. č. XA a XB v k. ú. X. Projektant do provedeného výpočtu nesprávně zahrnul i výměru pozemku parc. č. XF v k. ú. X. V rámci odvolacího řízení proto odvolací orgán při výpočtu zastavěnosti záměrem řešeného území vycházel pouze z výměr pozemků parc. č. XA a XB v k. ú. X.“ Závazným stanoviskem č. j. MMR-57034/2022-81 ze dne 19. 9. 2022 bylo závazné stanovisko odboru územního rozvoje MHMP částečně změněno a ve zbytku potvrzeno. MMR ve svém odůvodnění závazné stanovisko upřesnilo a více rozvedlo posouzení souladu záměru s územním plánem. Ministerstvo současně ve svém závazném stanovisku uvedlo: „Z předložené projektové dokumentace i rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 21. 2. 2022 je zřejmé, že záměrem řešené území tvoří pouze pozemky parc. č. XA a XB v k. ú. X, přesto projektant do jím prováděného výpočtu nesprávně zahrnul i výměru pozemku parc. č. XF v k. ú. X, a ministerstvo při výpočtu zastavěnosti záměrem řešeného území vycházelo v tomto závazném stanovisku orgánu územního plánování tudíž pouze z výměr pozemků parc. č. XA a XB v k. ú. X.“

82. Ani tuto část žalobní argumentace soud neshledal případnou a plně se ztotožnil s argumentací obsaženou v napadeném rozhodnutí. Ačkoli projektant do provedeného výpočtu nesprávně zahrnul i výměru pozemku parc. č. XF, žalovaný při vlastním výpočtu zastavěnosti záměrem řešeného území vycházel pouze z výměry pozemků parc. č. XA a XB. Stavební záměr nezahrnuje realizaci stavby na pozemku parc. č. XF, jak tvrdí žalobkyně. Uvedené jednoznačně vyplývá i z výrokové části prvoinstančního rozhodnutí.
83. V pátém žalobním bodě žalobkyně namítala vady projektové dokumentace. S touto námitkou se soud již částečně vypořádal pod druhým žalobním bodem. Z prvoinstančního, jakož i z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že pozemek parc. č. XF nebude využit ke stavebním účelům, přičemž stavba rodinného domu se prokazatelně umísťuje pouze na pozemcích parc. č. XA a XB. Je sice pravdou, že na straně 5 části projektové dokumentace „A. Průvodní zpráva, A.3 Údaje o území“ je pod písmenem j) v seznamu pozemků a staveb dotčených umístěním a prováděním stavby – dotčené pozemky pro stavbu rodinného domu uveden i pozemek parc. č. XF, avšak pod písmenem a) je jasně uvedeno, že rodinný dům je situován na pozemek parc. č. XB a XA. Stavební záměr se tedy vztahuje pouze na pozemky parc. č. XB a parc. č. XA, nikoliv na pozemek parc. č. XF, jak opakovaně poukazuje žalobkyně. Soud k této žalobní námitce uzavírá, že z předložené projektové dokumentace je zřejmé, že záměrem jsou dotčeny pouze pozemky parc. č. XA a XB.
84. Ve třetím žalobním bodě žalobkyně namítala nedostatečné posouzení dopravního řešení záměru. Totožnou námitku uplatnila i v odvolání, a to i v předcházejícím řízení. Žalovaný se touto odvolací námitkou zabýval na straně 6 až 9 napadeného rozhodnutí. Na základě odvolání předložil napadené závazné stanovisko MHMP, odboru pozemních komunikací a drah, který jako nadřízený silniční správní úřad potvrdil závazné stanovisko silničního správního úřadu ÚMČ Praha 11 ze dne 21. 6. 2021, č. j. MCP11/ 21/024429/OD/Rok. V závazném stanovisku č. j. MHMP 1918114/ 2022/O4/Lo ze dne 19. 10. 2022 MHMP, odbor pozemních komunikací a drah mimo jiné uvedl, že „Posuzované stanovisko má všechny náležitosti dle platného znění zákona č. 500/2004 Sb., v závazné části se místně a věcně příslušný silniční správní úřad, zcela správně a velmi detailně vypořádal mimo jiné s nutností upozornit stavebníka na příslušná ustanovení zákona, která je nutné dodržet v souvislosti

se zvláštním užíváním komunikací dotčených stavbou, ale také podmínky pro neomezené obecné užívání, kdy nelze připustit např. zamezení svozu odpadu, či příjezd vozidel IZS. (...) Příslušným silničním správním úřadem byla posouzena předložená dokumentace a poté stanovil uvedené podmínky, a ty jednotlivě dostatečným způsobem odůvodnil. (...) V posuzovaném závazném stanovisku silniční správní úřad stanovenými podmínkami sleduje veřejný zájem, a to ochranu pozemních komunikací před případnými nežádoucími důsledky, které mohou být se záměrem spojeny, a to nejen při jeho vlastní realizaci, ale také po jeho zprovoznění. (...) Tyto podmínky jsou zahrnuty z tohoto důvodu, aby byl stavebník upozorněn na zákonnou povinnost a mohlo být posouzeno omezení nebo ovlivnění dopravy na dotčených komunikacích předmětnou stavbou a zároveň bylo možné věcně a časově koordinovat případné realizace jiných záměrů s dopadem na provoz na těchto komunikacích.“ K uplatněným námitkám MHMP odbor pozemních komunikací a drah poukázal na § 10 odst. 4 a 5 zákona o pozemních komunikacích s tím, že předmětná ustanovení se týkají nového připojení, změny či zrušení, přičemž pokud se jedná o stávající vjezd, tak se připojení neposuzuje. Komunikace X je veřejně přístupná místní komunikace, která je rozhodnutím ze dne 31. 3. 1997, č. j. OD/849/97/Řiv zařazena do sítě místních komunikací III. třídy a jako taková ze zákona má svůj účel, který musí plnit (tzv. obecné užívání). K uvedenému pak MHMP odbor pozemních komunikací a drah odkázal na § 19 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Navržená tonáž 8 tun dle MHMP odboru pozemních komunikací a drah není nijak neobvyklá ani nadměrná s tím, že místní komunikace jsou konstruovány na mnohem vyšší zatížení; současně však MHMP, odbor pozemních komunikací a drah vyslovil možný postup, a to pořízení tzv. pasportu komunikace před započítáním stavby, eventuálně postup podle § 42a a § 42b zákona o pozemních komunikacích v případě jejího poškození. Silniční úřad posoudil žádost z hlediska širších dopravních vztahů a vlivu záměru na stávající komunikační síť a stanovil podmínky k minimalizaci negativních dopadů stavby na okolní komunikační síť a bezpečnost a plynulost silničního i pěšího provozu po dobu výstavby i po uvedení stavby do provozu, které stavební úřad přejal do podmínek svého (prvoinstančního) rozhodnutí. MHMP odbor pozemních komunikací a drah neshledal nesrovnalosti v navrhovaném záměru z hlediska jeho vlivu na stávající komunikační síť v případě dodržení všech stanovených podmínek a zákonných postupů. Posuzované závazné stanovisko bylo shledáno věcně i formálně zcela v pořádku. S ohledem na výše uvedené soud namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí neshledal.

85. Podle § 53 odst. 1 PSP *stavby musí být navrženy, prováděny, užívány a případně odstraňovány tak, aby nebyla ohrožena bezpečnost jejich uživatelů ani uživatelů okolních staveb. Při provádění stavby nesmí docházet k nepřiměřenému omezování přístupu k přilehlým stavbám nebo pozemkům, k sítím technické infrastruktury a požárním zařízením nad míru obvyklou.*
86. Podle § 53 odst. 2 PSP *požadavky týkající se bezbariérového užívání staveb jsou stanoveny jiným právním předpisem.*
87. Podle § 53 odst. 3 PSP *veřejná prostranství a pozemní komunikace dočasně užívané jako staveniště při současném zachování jejich užívání veřejností se musí po dobu společného užívání bezpečně chránit a udržovat. Veřejné plochy a pozemní komunikace se pro staveniště mohou použít jen ve stanoveném nezbytném rozsahu a době. Po ukončení jejich užívání jako staveniště musí být uvedeny do předchozího nebo rozhodnutím určeného stavu. Při provádění a užívání staveb nesmí být ohrožena bezpečnost provozu na pozemních komunikacích a drahách.*

88. Podle § 10 odst. 4 zákona o pozemních komunikacích *si příslušný silniční správní úřad před vydáním povolení*
- a) o připojení dálnice, silnice, místní komunikace nebo veřejně přístupné účelové komunikace k dálnici, silnici nebo místní komunikaci, o úpravě takového připojení nebo o jeho zrušení vyžádá stanovisko vlastníka pozemní komunikace vyšší kategorie nebo třídy,*
- b) o připojení sousední nemovitosti k dálnici, silnici nebo k místní komunikaci, o úpravě takového připojení nebo o jeho zrušení vyžádá stanovisko vlastníka dotčené pozemní komunikace, a jedná-li se o dálnici, též závazné stanovisko Ministerstva vnitra, v ostatních případech závazné stanovisko Policie České republiky.*
89. Podle § 10 odst. 5 zákona o pozemních komunikacích *ve společném územním a stavebním řízení je povolení nahrazeno závazným stanoviskem dotčeného orgánu.*
90. Soud nejprve uvádí, že předmětný vjezd na pozemek, který je ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení, je ze stávající komunikace III. třídy (ulici X). Tato komunikace (ulice X) byla rozhodnutím Úřadu městské části Praha 11, odbor dopravy, ze dne 31. 3. 1997, č. j. OD/849/97/Řiv zařazena jako komunikace do sítě místních komunikací III. třídy. Ačkoliv je tedy komunikace v ulici X (zčásti) nezpevněná, umožňuje svou konstrukcí pohyb vozidel. Silniční úřad s ohledem na danou situaci vyslovil podmínky, které stavební úřad převzal do svého rozhodnutí a těmito podmínkami je osoba zúčastněná na řízení v souvislosti s využíváním komunikace vázána (viz podmínka č. 3 prvoinstančního rozhodnutí). Ze shora uvedeného rovněž zřetelně vyplývá, že dopravní připojení je stávající a není předmětem tohoto řízení. Soud proto považuje odkaz žalobkyně na § 31 PSP za nepřipadný, neboť v dané věci se nejedná o nově zřizované dopravní připojení, ale o připojení stávající. Naproti tomu stavební dokumentace a stavební záměr zcela naplňují § 53 PSP, který konkrétně v odstavci 1 citovaného ustanovení stanoví, že při provádění stavby nesmí docházet k nepřiměřenému omezování přístupu k přilehlým stavbám nebo pozemkům, k sítím technické infrastruktury a požárním zařízením nad míru obvyklou. Námitky směřující do dopravního připojení jsou tak nedůvodné. Silniční úřad současně posoudil případný negativní vliv stavebního záměru na stávající komunikační síť. V důsledku stanovení podmínek na bezpečnost a plynulost silničního a pěšího provozu po dobu výstavby byl minimalizován vliv záměru tak, aby nedošlo ani k částečné uzavírce provozu na místní komunikaci, která podléhá rozhodnutí příslušného silničního správního úřadu o omezení obecného užívání pozemní komunikace ve smyslu zákona o pozemních komunikacích. Pokud žalobkyně namítá, že ulice X je nezpevněná stezka, kterou nelze pro účel stavby ani staveniště pokládat za dostačující, je nutno v tomto směru respektovat shora uvedené rozhodnutí, jímž byla komunikace (ulice X) zařazena jako komunikace do sítě místních komunikací III. třídy. Současně je třeba si uvědomit, že každý účastník provozu musí přizpůsobit své chování na komunikaci jejímu stavu. To, zda je komunikace vhodná pro užívání, resp. zda její stav umožňuje řádné, neomezené a bezpečné užívání, musí řešit její vlastník, tím však není žalobkyně ani osoba zúčastněná na řízení. Soud nad rámec uvedeného dodává, že nechápe, jak by případné ohrožení, resp. hypotetické poškození, které žalobkyně presumuje, mohlo zasáhnout žalobkyni na jejích veřejných subjektivních právech, pokud přístup žalobkyně na pozemek končí a zároveň i začíná na samé hranici zpevněné (vyasfaltované) části komunikace.

91. Na základě shora uvedeného soud neshledal důvodnými ani námitky soustředěné pod třetím žalobním bodem, přičemž v podrobnostech odkazuje na jejich vypořádání v napadeném rozhodnutí.
92. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobkyně namítla, že z projektové dokumentace dostatečným způsobem nevyplývá, jak bude řešeno umístění staveniště. Uvedenou argumentaci žalobkyně uplatnila jak v námitkách, tak v rámci odvolacího řízení. Stavební úřad se s těmito námitkami vypořádal na straně 22 prvoinstančního rozhodnutí, žalovaný pak na straně 13 až 14 napadeného rozhodnutí. V žalobě žalobkyně *de facto* pouze zopakovala svou argumentaci uplatněnou již v předcházejícím řízení; nad rámec toho odkázala na § 3 odst. 3 stavebního zákona.
93. Pokud jde o námitky uplatněné pod čtvrtým žalobním bodem, je soud nucen konstatovat, že žalobkyně ve vztahu k těmto námitkám neuvedla, jakým způsobem byla případným pochybením spočívajícím v absenci řešení umístění staveniště na svých veřejných subjektivních právech zkrácena. Námitka svou podstatou směřuje k ochraně obecného, resp. veřejného zájmu; takovou námitku však žalobkyně není oprávněna uplatňovat. Vlastníci sousedních nemovitostí jsou oprávněni napadnout společné povolení pouze takovými námitkami, které souvisejí s ochranou jejich vlastnického (popř. jiného věcného) práva k nemovitým věcem. Naopak jim nepřísluší námitky, jejichž prostřednictvím by se dovolávali ochrany práv třetích osob, popř. respektování veřejného zájmu, aniž by tento aspekt jakkoliv přímo souvisel s ochranou jejich vlastnického práva (typicky skrze institut soukromoprávních námitek). Pokud by se soud věcně zabýval námitkami, které nesouvisejí s ochranou vlastnického práva žalobkyně k nemovitostem, posunul by žalobkyni z pozice osoby namítající zkrácení svého veřejného subjektivního práva do pozice dohlázeatele nad zákonností postupu a rozhodnutí správních orgánů. Takové postavení ovšem žalobkyni coby soukromé fyzické osobě v dané věci nenáleží; nelze jí tedy přiznat postavení garanta zákonnosti rozhodování správních orgánů a ani subjektu oprávněného podat žalobu ve veřejném zájmu (§ 66 s. ř. s.). Jak dovodil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005–86, „(s)oudní řád správní je svojí povahou obrannou normou. Není normou kontrolní „která by umožňovala komukoliv iniciovat, prostřednictvím podání žaloby ve správním soudnictví, kontrolu jakéhokoli výkonu veřejné správy. Má pouze zajistit poskytování právní ochrany v případech, kdy veřejná správa vstupuje do právní sféry fyzických nebo právnických osob. Hraničním kritériem pro žalobní legitimaci je právě tvzený zásah do veřejných subjektivních práv. Nikoliv veškerá činnost (případně veškeré pochybení) veřejné správy je podrobena soudní kontrole ze strany fyzických a právnických osob, ale pouze ta, kdy činnost správy přesáhne do jejich veřejných subjektivních práv.“
94. Žalobkyně v rámci této žalobní námítka vznesla pochybnosti ohledně zásahu staveniště na pozemek parc. č. XF a uvedla, že „Zásah staveniště na tento pozemek je přitom nepřípustný s ohledem na zájem o ochranu veřejné zeleně a ochranného pásma maloplošného zvláště chráněného území – X, potoka ústícího do X rybníka, a tedy i X rybníka samotného. Na pozemku se rovněž nachází významný krajinný prvek o rozloze 5 m² a územní systém ekologické stability o celkové rozloze 518,4 m². Pozemek je dále součástí zemědělského půdního fondu, a to dokonce v rámci II. třídy ochrany, na kterou jsou z hlediska ochrany zemědělského půdního fondu kladeny zvýšené nároky (viz např. § 4 odst. 1 písm. a) a odst. 3 zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu).“ Z uvedeného vyplývá, že tato námitka nesměřovala k ochraně jejich veřejných subjektivních práv. V úvodu žaloby ještě

namítla, že v důsledku napadeného rozhodnutí je zasaženo právo na příznivé životní prostředí. S ohledem na shora uvedené se soud vyjádří k vznesené námitce v obdobné rovině obecnosti, v jaké byla námitka uplatněna.

95. Podle § 3 odst. 3 stavebního zákona se stavenišťem rozumí místo, na kterém se provádí stavba nebo udržovací práce nebo na kterém se stavba odstraňuje; zahrnuje stavební pozemek, popřípadě zastavěný stavební pozemek nebo jeho část anebo část stavby, popřípadě, v rozsahu vymezeném stavebním úřadem, též jiný pozemek nebo jeho část anebo část jiné stavby.
96. Stavební úřad k této námitce v prvoinstančním rozhodnutí uvedl, že „bude staveniště zřízeno na oploceném pozemku stavebníka, a to včetně mezideponie vykopané zeminy, která bude dále využita v rámci předmětných pozemků ve vlastnictví stavebníka. (...) zařízení staveniště bude zřízeno na pozemku stavebníka a nebude zřízen žádný zábor mimo vlastní pozemky stavby.“ Z obsahu stavební dokumentace plyne, že „bude staveniště zřízeno na oploceném pozemku stavebníka, a to včetně mezideponie vykopané zeminy, která bude dále využita v rámci předmětných pozemků ve vlastnictví stavebníka“, „zařízení staveniště tak bude zřízeno na pozemku stavebníka a nebude zřízen žádný zábor mimo vlastní pozemky stavby“. Jak už bylo výše uvedeno, stavební záměr se vztahuje pouze na pozemky parc. č. XB a parc. č. XA, nikoliv na pozemek parc. č. XF. Vzhledem k tomu, že pozemek parc. č. XF není do stavebního záměru zahrnut, není ani postup žalovaného v rozporu s § 3 odst. 3 stavebního zákona. Ve zbytku pak soud odkazuje na argumentaci obsaženou v napadeném rozhodnutí. Dlužno dodat, že z výrokové části napadeného rozhodnutí vyplývá, že jeho předmětem není umístění či povolení dočasných staveb zařízení staveniště. V tomto ohledu tak předmětem rozhodnutí nemohlo být ani umístění či povolení staveniště na pozemku parc. č. XF. Pokud žalobkyně operuje s domněnkou, že osoba zúčastněná na řízení bude v rámci realizace záměru využívat i pozemek parc. č. XF, považuje soud tuto její argumentaci toliko za spekulaci, která není relevantní pro přezkum napadeného rozhodnutí. Není jakýkoli důvod, aby správní soud předjímal případné nezákonné jednání osoby zúčastněné na řízení ve věci umístění staveniště.
97. V šestém žalobním bodě žalobkyně namítla vady závazných stanovisek dotčených orgánů.
98. K námitkám brojícím proti závaznému stanovisku silničního úřadu soud uvádí, že žalobkyně v žalobě zcela opomněla vylíčit, jakým způsobem byla tímto závazným stanoviskem dotčena na svých veřejných subjektivních právech. Vzhledem k tomu, že vstup na nemovitosti žalobkyně je situován na úrovni ulice X a X, a to na samé hraně zpevněné (asfaltové) části komunikace, není zřejmé, jak by se případné poškození předmětné místní komunikace mělo dotknout veřejných subjektivních práv žalobkyně, zvláště pak pokud brojí proti té části, která je pokryta travnatým porostem a která k její nemovitosti nepřiléhá. Žalobkyně v žalobě nesporeovala existenci rozhodnutí, jímž byla předmětná komunikace zařazena do sítě místních komunikací III. třídy na základě rozhodnutí ze dne 31. 3. 1997, č.j. OD/849/97/Řiv, avšak své námitky konstruovala na základě polemiky o tom, zda část předmětné místní komunikace splňuje parametry místní komunikace III. třídy.
99. Podle § 3 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích o zařazení pozemní komunikace do kategorie dálnice, silnice nebo místní komunikace a jejich tříd rozhoduje příslušný silniční správní úřad na základě jejího určení, dopravního významu a stavebně technického vybavení.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

100. Podle § 3 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích *dojde-li ke změně dopravního významu nebo určení pozemní komunikace, rozhodne příslušný silniční správní úřad o změně kategorie nebo třídy.*
101. Podle § 57 odst. 3 správního řádu *rozhodnutím příslušného orgánu o předběžné otázce, které je pravomocné, popřípadě předběžně vykonatelné, je správní orgán vázán.*
102. Silniční úřad, stejně jako nadřízený orgán ve svém stanovisku uvedly, že předmětná komunikace je zařazena do sítě místních komunikací III. třídy na základě rozhodnutí ze dne 31. 3.1997, č. j. OD/849/97/Řiv. S ohledem na § 57 odst. 3 správního řádu soud konstatuje, že správní orgány jsou uvedeným rozhodnutím vázány. Soud vzhledem k uvedenému neshledal, že část místní komunikace v ulici X neumožňuje přímou dopravní obsluhu všech objektů a není přístupná běžnému provozu motorových vozidel. Současně neshledal důvodnými ani námitky stran neúplně zjištěného skutkového stavu.
103. Nad rámec shora uvedeného soud dodává, že řízení o zařazení pozemní komunikace do kategorie a třídy je řízením o žádosti podané vlastníkem nebo správcem komunikace. Účastníky řízení jsou žadatel (vlastník nebo správce budoucí komunikace) a vlastníci nemovitostí sousedících s předmětnou komunikací (§ 27 odst. 2 správního řádu). Rovněž o změně kategorie rozhoduje silniční úřad v případech, kdy dojde ke změně dopravního významu nebo určení pozemní komunikace. Rozhodnutí ve věci není podmíněno závaznými stanovisky dotčených orgánů (viz KOŠINÁROVÁ, Barbora. Zákon o pozemních komunikacích. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2021). Vzhledem k tomu, že během řízení nedošlo ke změně, resp. k vydání nového rozhodnutí, které by nahradilo rozhodnutí ze dne 31. 3.1997, č. j. OD/849/97/Řiv, byl uvedeným rozhodnutím silniční úřad vázán.
104. Ani námitky směřující proti závaznému stanovisku orgánu územního plánování soud neshledal důvodnými. Soud setrvává na své argumentaci, kterou vyjádřil ve vztahu k tomuto závaznému stanovisku již výše (námitky směřované k pozemku parc. č. XF a ke staveništi) a v plném rozsahu na ně odkazuje. Současně k námitce ohledně zvýšené ochrany zeleně podotýká, že územní plán pouze vymezuje území se zvýšenou ochranou zeleně, ale neposkytuje žádný nástroj pro regulaci v těchto územích. Samotné zahrnutí předmětné plochy do území se zvýšenou ochranou zeleně neznamená, že by nebyla umožněna nová výstavba. Při umisťování záměru je třeba zohlednit ochranu stávající zeleně, zejména kvalitních a perspektivních dřevin. Žalobkyně však v tomto směru nevzniesla žádné konkrétní námitky stran toho, jaké dřeviny byly opomenuty, resp. záměrem ohroženy. Soud tak uzavírá, že se s námitkami žalobkyně neztotožnil. V závazném stanovisku dotčený orgán hodnotil, zda navržený objem zástavby neodporuje zachování, dotvoření ani rehabilitaci stávající urbanistické struktury.
105. Žalobkyně též napadla závazná stanoviska a sdělení orgánu životního prostředí, přičemž vyjádřila nesouhlas se závěrem týkajícím se posouzení hluku z tepelného čerpadla až v kolaudačním řízení.
106. Ministerstvo zdravotnictví závazné stanovisko přezkoumalo a závazným stanoviskem č. j. MZDR 40895/2019-4/OVZ ze dne 21. 10. 2019 bylo stanovisko HS HMP potvrzeno. Ministerstvo se se shodnou odvolací námitkou vypořádalo na straně 3 svého závazného stanoviska, kde uvedlo, že: „*Problematika hluku byla v rámci předmětného závazného stanoviska HSHMP řešena. Stavebník předložil akustickou studii vypracovanou společností AKMEST s.r.o., přičemž jedním z podkladů byl AP, který vypracovala společnost*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

KONTRAHLUK s.r.o. (...) *K posouzení hluku z tepelného čerpadla, resp. stanovení podmínky měření hluku z jeho provozu v rámci kolaudačního řízení, uvádíme, že predikování hluku z provozu tepelného čerpadla v rámci vypracování akustické studie je možné, avšak jedná se o odborný odhad, který je ovlivněn řadou faktorů, zejm. kvalitou vstupních údajů (zejm. technické údaje konkrétního typu tepelného čerpadla). Výstupní hodnoty tedy bývají zatíženy relativně vysokou nejistotou. Naproti tomu měření hluku in situ při reprezentativním chodu tepelného čerpadla má zcela reálnou a objektivní vypovídající hodnotu. Nadto měření hluku je vázáno naplněním § 32a zákona č. 258/2000 Sb. a v případě zjištění nedodržení hygienického limitu upraveného nařízením vlády č. 272/2011 Sb. je stavebník povinen provést nezbytná protihluková opatření. Nadto uvádíme, že není v kompetenci orgánů ochrany veřejného zdraví stavebníkovi nařizovat umístění zdrojů hluku, v tomto případě tepelného čerpadla.*

107. Ani této žalobní námitce soud nepřisvědčil. Podmínkou č. 2 prvoinstančního rozhodnutí byly převzaty podmínky HS HMP ze závazného stanoviska č. j. HSHMP 30150/2017 ze dne 7. 7. 2017 týkající se hluku ze stavební činnosti i hluku z provozu stacionárních zdrojů včetně tepelného čerpadla („*Hluk ze stavební činnosti nesmí v chráněném venkovním prostoru překročit hygienický limit akustického tlaku $L_{Aeq,s}$ 65 dB v době od 7 do 21 hodin. K užívání stavby bude předloženo měření hluku z provozu stacionárních zdrojů, včetně tepelného čerpadla, které prokáže, že jsou dodrženy hygienické limity hladin hluku – podle závazného stanoviska HSHMP ze dne 7. 7. 2017 č. j. HSHMP 30150/2017.*“). Jak již bylo výše zmíněno, osoba zúčastněná na řízení předložila akustickou studii vypracovanou společností AKMEST s.r.o., tudíž není pravdou, že by měření hluku nebylo v dosavadním řízení řešeno. Z uvedeného však ani nevyplývá, že by se předpokládaný hluk vymykal nad míru přiměřenou místním poměrům. Dlužno podotknout, že tepelné čerpadlo je dle projektové dokumentace umístěno v dostatečné vzdálenosti od stavby žalobkyně (nejméně 17 m) s tím, že od hranice pozemku je vzdáleno nejméně 3 metry. Venkovní jednotka tepelného čerpadla je tedy umístěna na zpevněné ploše před objektem rodinného domu na pozemku parc. č. XB v dostatečné vzdálenosti od objektu pro rodinnou rekreaci č. ev. X na pozemku parc. č. XC.
108. Jednou z povinností, kterou stavební zákon v § 152 ukládá stavebníkovi, je povinnost zajistit před započetím užívání stavby provedení a vyhodnocení zkoušek a měření předepsaných zvláštními právními předpisy. Objekt lze tedy užívat až poté co bude prokázáno dodržení hygienických limitů hladin hluku z provozu stacionárních zdrojů, včetně tepelného čerpadla. K tomu lze dodat, že stavebník je povinen provést nezbytná protihluková opatření. Běžným užíváním rodinného domu nelze důvodně předpokládat v daném místě nepřiměřené obtěžování hlukem. S ohledem na uvedené soud neshledal, že by odsunutí měření hluku z provozu stacionárních zdrojů včetně tepelného čerpadla až do kolaudačního řízení mohlo jakkoli zasáhnout do veřejných subjektivních práv žalobkyně.
109. Soud uzavírá, že stavební záměr je navržen v ploše určené primárně pro umístování staveb pro bydlení (OB – čistě obytné ve stabilizovaném území), v předepsaných odstupových vzdálenostech od sousedních pozemků a staveb, přičemž se svými parametry nevymyká parametrům stávajících staveb v území. Běžné užívání rodinného domu dle názoru soudu nemůže představovat nepřiměřený zásah do kvality prostředí a pohody bydlení v daném území, tedy nad míru přiměřenou místním poměrům. Shora uvedené námitky žalobkyně

neshledal soud důvodnými, a to ani ve vztahu k významnému krajinnému prvku a k územnímu systému ekologické stability.

VII. Závěr a náklady řízení

110. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
111. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a procesně úspěšnému žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly.
112. Soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost a neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jí mohl přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Proto ve třetím výroku tohoto rozsudku v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.
113. Vzhledem k tomu, že byly splněny podmínky pro projednání věci bez nařízení jednání (souhlas účastníků s tímto postupem byl presumován) a vzhledem k tomu, že soud neshledal potřebu provádět dokazování [ve věci bylo možné vycházet jen z podkladů obsažených ve správním spise, přičemž správním spisem se dokazování neprovádí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS)], rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez nařízení jednání.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. června 2024

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu